

[Hilmar Baunsgaard.]

folketinget eller bekræftelse af flertallet i befolkningen ved en ny folkeafstemning. Jeg tror, det er tilrådeligt, at vi alle gør dette klart for derigennem at undgå unødigt spild af tiden med diskussioner om fremtidige europæiske gøremål, der endnu ikke har nærmet sig realiteternes verden.

Der skal heller ingen tvivl herske om, at det radikale venstre uanset 5/6's reglen vil føle sig forpligtet til at arbejde for afholdelse af en ny folkeafstemning, hvis en foreslået udvidelse vil berøre helt vitale spørgsmål som f. eks. spørgsmålet om sikkerhedspolitik.

Det er i øvrigt min opfattelse, at de mest ivrige EF-tilhængere gør deres egen sag — og dermed Europasagen — en dårlig tjeneste ved ustandselig at fremholde sådanne ønsker, som de godt ved der ikke er mulighed for at opnå den fornødne tilslutning til.

Da vi i december havde diskussionen her i folketinget om direkte valg til Europa-Parlamentet, blev der som bekendt givet principiel tilslutning til regeringens ønske om at kunne gå ind for direkte valg til Europa-Parlamentet fra og med 1978.

Såvel regeringen som andre partier bag de 118 mandater afviste i december, at der med beslutningen om de direkte valg skulle ligge nogen beslutning om at give udvidede beføjelser til EF-Parlamentet. De fleste følte formentlig allerede i december, at dette var en meget subtil betragtning, og i dag må man nok beklage, at vi fik markedsdebatten, en måned før Tindemansrapporten forelå, for havde vi haft rapporten inden debatten om de direkte valg, ville det ikke have været muligt for regeringen og flertallet at opretholde denne subtile betragtning.

Tindemans lægger i sin rapport ikke skjul på betydningen af at få iværksat de direkte valg. Han udtrykker det på den måde, at det er klart den europæiske institutionelle rammes demokratiske legitimitet. Læser man videre, vil man se, at der for Tindemans så lidt som for de medlemslande, der i øvrigt presser på med de direkte valg, er nogen tvivl om, at det direkte valg er et led i bestræbelserne for udvidede beføjelser til EFs institutioner og til EF-Parlamentet. Jeg mener heller ikke, at vi herefter længere bør være i tvivl.

Det er derfor af interesse endnu en gang

at få slået fast, at den danske regering misbrugte en chance for stor indflydelse i retning af at afhjælpe nogle af de ikke-tilfredsstillende forhold i øjeblikkets EF.

Vi ved i dag tre ting. Vi ved, at England endnu ikke har kunnet acceptere tidsfristen for de direkte valgs afholdelse, og vi ved, at der i Frankrig er uenighed mellem de partier, der står bag den nuværende regering, og vi ved endelig, at de to forbehold, som den danske regering har anmeldt, enten er blevet misforstået af de lande, som ønsker direkte valg, eller også vil de ikke kunne opretholdes.

Jeg har med disse bemærkninger ønsket at understrege, at de kommende drøftelser mellem EF-landene om udviklingen af det europæiske samarbejde nødvendigvis fortsat må beskæftige sig med problemet omkring direkte valg og se dette problem i den sammenhæng, hvori det hører hjemme, nemlig spørgsmålet om udvidede beføjelser til EF.

Dernæst vil jeg gerne erklære mig enig med markedsministeren, når han i Politiken har advaret om, at Tindemansrapporten og diskussionen om denne let vil få slagside, hvis debatten i vidt omfang bliver koncentreret om de punkter, man er uenig med Tindemans om.

Der er i rapporten mange påpegninger af behovet for en videre udvikling, som det radikale venstre er enig i. Vi er også enige med markedsministeren i det synspunkt, at der især på økonomiske og valutariske områder er stor overensstemmelse mellem Tindemans synspunkter og Danmarks interesser.

Det er rigtigt, at det valutariske samarbejde er et element, som kan trække EF-samarbejdet yderligere frem — det er fortsat det økonomiske samarbejde, der vil være det bærende — og det er derfor væsentligt, at vi fra dansk side ikke i iver for at finde modsætninger til Tindemans og andre kommer til at skabe modsætninger også i udviklingen af det økonomiske samarbejde, hvor det klart er i Danmarks interesse, at der ikke skabes for store modsætninger. Jeg ser i denne forbindelse bort fra Tindemans' ulykkelige idé om, at man kan have ligesom to slags medlemmer i det økonomiske samarbejde. Det må tværtimod være en dansk interesse og en dansk opgave i de kommende